

[Gustav Pedersen.]

for at gaa ind i et praktisk Samarbejde, hvis vi valggruppemæssigt havde været bundet til Kommunerne. Det kan godt være, at man i de tre eller fire samarbejdende Partier synes, det var en fin taktisk Manøvre, og i hvert Fald maa Venstre føle sig særdeles tilfredsstillet ved, at de efter at have reddet deres tre ekstra Mandater i København, der ogsaa efter konservativ Opfattelse var uretmæssige, nu kan sikre sig en yderligere Indflydelse, som hverken deres Mandater eller endnu mindre deres Stemmer berettiger dem til.

Alle disse Forhold er imidlertid kun af mere periferisk Karakter. Det afgørende er selvfølgelig, om der er Basis for et praktisk Samarbejde paa de Felter, hvor Tiden stiller sine Krav, og her vil jeg gerne sige saa stærkt, som det er muligt, til Trods for at det har været sagt før, at Socialdemokratiet ønsker ikke at opretholde Restriktionerne en eneste Dag længere, end det er strengt nødvendigt. Det vilde jo være helt meningsløst, om vi skulde have Interesse i at hindre Folk i at købe, hvad de helst vilde købe for deres egne Penge, naar de har tjent dem paa en hæderlig og redelig Maade. Til Gengæld skylder enhver Regering Befolkningen at sikre, at de strengt nødvendige Forbrugsartikler til Tilværelsens Opretholdelse er til Stede, inden der paa anden Maade disponeres over udenlandsk Valuta. Det har været Linien, vi altid har fulgt, og det var den Linie, den forrige Regering ogsaa var nødt til at følge. Vi maa endvidere se i Øjnene, at der ikke i lange Tider fremover vil være Chance for, at vor Import kan klare sig uden Statens Medvirken. Der er ikke Sandsynlighed for, at vi igen kan faa Guldmøntfod; det var jo den, der bar den frie Varehandel uden Statsindgreb eller Statskontrol af nogen Art; det var, da vi forlod Guldmøntfoden, at vi maatte gaa til de Statsindgreb, som vi i Virkeligheden har haft siden, ogsaa under skiftende Regeringer. De Tal, der foreligger vedrørende vor Valutastilling, giver os heller ikke noget Haab om, at vi i en Tid, der kan overses, kan give Importen fri.

Naar det er Tilstanden, naar der ikke i en Tid, som er til at overse, er nogen Sandsynlighed for, at vi har Midler til at give Importen og de i Forbindelse med denne staaende Forhold fri, saa maa det være naturligt, at de Indgreb, som ingen Regering kan undlade, organiseres saa fremsynet, at de kan medvirke til at lette Situationen i Stedet for at øge Vanskelighederne. Det er bl. a. det, man vil tilstræbe gennem

Koordinationsministeriets Virksomhed. Det er ikke bare i Byggeriet, at Desorganiseringen vanskeliggør Arbejdet; der er en Række Felter, hvor et paa længere Sigt organiseret Arbejde vil være langt bedre for Erhvervene end Foranstaltninger, der aldrig kan lægges ordentlig til Rette, fordi de kun er tilfældige og midlertidige og man stadig væk ikke ved, hvor længe man har dem. Vi er ikke blinde for, at der i en Periode som den, vi lever i, ofte voldes Erhvervene Vanskeligheder, som ikke var strengt nødvendige, men hvis man fortsætter med at udøve Statsindgrebene paa den Maade, at de stadig skal bevare et absolut midlertidigt Præg, vil disse Vanskeligheder blive ved med at florere.

Enhver Forretningsmand ved, at hvis han aldrig nogen Sinde faar Lov til at lægge sit Arbejde an paa længere Sigt, vil han uvægerligt komme til at begaa Fejl, der kunde undgaas, hvis der var lagt en Plan. Jeg er klar over, at man i vide Kredse, saa snart man hører Ordet Plan og sætter det i Forbindelse med Statens Forhold til Erhvervene, tænker paa noget forfærdeligt, til Trods for at Erhvervsvirksomhederne, bare de har en nogenlunde ordentlig Størrelse, er nødt til at planlægge og tilrettelægge deres Arbejde paa længere Sigt. Hvis man turde tro paa, at den nuværende Tilstand kunde afvikles i Løbet af meget kort Tid, vilde man ogsaa have Ret til at nære Betænkeligheder ved at koste Arbejde og Penge paa en Rationalisering af Statens Indsats i Forbindelse med Forsyningsituationen. Men da der ikke er nogen med Ansvar, der tror saaledes, skulde det ogsaa være naturligt at være enige om at ordne Styrelsen af disse Forhold saa godt, som det under de forhaandenværende Forhold er gør ligt, ikke mindst da det kun derved bliver muligt inden for en rimelig Tid at afvikle de Indgreb, der med Tiden kan blive unødvendige.

Det Forslag til Mistænkeliggørelse, som Det konservative Folkeparti i Forbindelse med disse Forhold har anmeldt, skulde egentlig ikke give Grund til mange Bemærkninger. Jeg vil dog gerne sige, at Socialdemokratiet aldrig har foretaget Handlinger, der kunde give Grund til at tro, at vi vilde bruge en Lov ud over dens Forudsætninger. Paa de Omraader, hvor der kan være Tale om at ønske Indgreb, der er videregaaende end dem, som er en naturlig Konsekvens af Pligten til at sikre Forsyningen og sikre et forsvarligt Prisniveau, behøver man ikke at frygte, at Spørgsmaalene ikke skal komme til Behandling i Rigsdagen paa forsvarlig Maade. Jeg er klar over, at man vil paastaa, at saadanne eventuelle Lovforslag aldrig